

EL 9 NOU

Aquest dijous al vespre Mossos d'Esquadra i Policia Local van fer una operació contra el consum de drogues a l'entorn del Parc Firal de Granollers. Com a resultat, es van aixecar una desena de denúncies per tinença i consum d'estupefaents. L'operatiu especial va incloure el tancament del perímetre per evitar l'entrada o sortida de vehicles i hi va participar la unitat canina de la Policia Local amb el gos entrenat per trobar drogues. Les sancions s'han concretat pels incompliments de la legislació sobre estupefaents, però no cal ser gaire llarg

Els botellots en temps de pandèmia

per adonar-se que el que es persegueix de debò són els contagis de Covid-19.

Les trobades de joves per consumir alcohol a la via pública, els botellots, no són un fenomen de fa dos dies. És segur que la pandèmia els ha fet més visibles, com alguns altres delictes com el tràfic de drogues al carrer o els furtis i les bretolades. Els

botellots generen molèsties entre els veïns pels crits dels qui hi són o la música forta i tampoc no es pot obviar el trist rastre que deixen l'endemà d'acumulació de residus com ampolles, llaunes o bosses d'establiments de menjar ràpid.

L'ús social de la via pública en una societat democràtica està garantit sempre que es

compleixin un mínim de normes cíviques. Convertir un espai públic com un parc, un jardí o un carrer en la discoteca o el bar musical particular d'algú o d'alguns sense ni un mínim d'urbanitat resulta un aprofitament intolerable. Però és que a més del desgast que això significa en termes de convivència, a hores d'ara, amb la pandèmia, els bote-

llots són un risc per a la seguretat sanitària de la gent.

Policia Local i Mossos continuaran pressionant els punts de Granollers on es detecten concentracions de persones amb els seus vehicles. És el cas del tram final del carrer Venèçuela –al costat del Centre Vallès–, l'entorn de l'església de Palou o el parc del Ramassar. Amb un risc de rebrot a Granollers de 214 –per sobre de 100 es considera un risc alt–, els contagis de Covid-19 continuen escampant-se perillosament. Si les crides a la responsabilitat no funcionen prou, malauradament no quedarà altre remei que les sancions.

Parcs solars al costat de casa (i II)

Neus Casajuana

Revo Prosperitat Sostenible
Cardedeu Vital
neus.casajuana@revoproper.org

En aquesta segona part de l'article que es va publicar a EL 9 NOU del 15/3/21 ampliaré alguns conceptes que pots no van quedar prou clars en la primera part i n'introduiré d'altres que ajudaran a entendre el moment crucial de la transició energètica en el qual ens trobem.

Una *comunitat ciutadana d'energia* és una figura recollida a la normativa europea que permet un acord voluntari entre consumidors i productors que interactuen en una localitat "amb l'objectiu d'oferir beneficis mediambientals, econòmics o socials als seus socis o a la localitat en la qual desenvolupa la seva activitat i que participa en la generació, incloses les renovables, la distribució, el consum, l'agregació, l'emmagatzematge, els serveis d'eficiència energètica o de recàrrega per a vehicles elèctrics". És la manera més estalviadora d'organitzar-se, tant energèticament com econòmicament parlant, perquè el preu de l'electricitat el fixa la mateixa comunitat, independentment de les tarifes del mercat elèctric dominat per les grans companyies de l'oligopoli que actuen sense una competència real i que, a més, no tenen el més mínim interès a incentivar l'estalvi de consum dels seus clients, perquè el seu negoci es basa a vendre com més electricitat millor.

El model de transició energètica centralitzada, a base de grans parcs de renovables, beneficia sobretot els grans inversors i l'oligopoli. El model oposat és el model descentralitzat on els rendiments econòmics es distribueixen entre molta més gent que, a més de participar en els beneficis, pot participar activament en l'estalvi del seu consum. Aquest segon model és més difícil d'organitzar perquè requereix que les administracions locals s'impliquin en el seu impuls. Triïn els lectors quin model prefereixen. Triïn els lectors on prefereixen que vagin les ajudes milionàries per impulsar aquesta transició cap a les renovables que han de venir d'Europa els pròxims anys. Amb el model actual centralitzat ja es poden imaginar qui se les endurà.

La bombeta de casa es pot encendre amb l'electricitat produïda per un molí de vent gallec o per una central nuclear francesa, però com més allunyada està la bombeta del lloc on es genera l'electricitat, més pèrdues d'energia en forma de calor es produeixen durant el seu transport. Per evitar aquestes pèrdues, es procura que totes les regions tinguin un cert equilibri entre generació i consum energètic i les xarxes elèctriques estan dimensionades sobre aquesta base. Quan la demanda no està equilibrada

CRISELDA ESCRIGAS

amb la generació, es produeixen avaries de subministrament, com succeïa a la província de Girona a l'estiu quan el consum augmentava. La deficiència es va resoldre amb la compra d'electricitat generada a França. Per això van haver de construir una nova infraestructura capaç de transportar molta energia a llarga distància i evitar pèrdues, la línia de Molta Alta Tensió, la famosa MAT, més gran i amb més impacte que les línies habituals i que va generar no poques protestes.

L'editorial d'EL 9 NOU del 15/3/21 quantificava la superfície de fotovoltaica que caldria per generar l'electricitat consumida a Granollers, però oblidava que l'energia elèctrica representa només un 20% de tota l'energia consumida. Si afegíssim el consum elèctric necessari per a la mobilitat o la calefacció elèctriques, la superfície augmentaria –i molt–, però si, a més, comptéssim el combustible necessari per fer anar les grans màquines, el transport de mercaderies, tractors, autobusos, etc. que no poden funcionar amb electricitat, però sí amb l'hidrogen procedent de les energies renovables, la superfície hauria d'augmentar molt més. Quant més? Aquí ja entrem en el terreny de les grans incerteses perquè hi ha massa factors incontrolables o desconeguts. El més important, de ben segur, és el model productiu i de consum del futur que podrà seguir el model insostenible actual que ens abocarà al col·lapse o bé un model ajustat a la mida planetària i més sostenible. Això depèn de nosaltres.

A Catalunya, més de la meitat de l'electricitat consumida prové de l'energia nuclear, però si considerem tota l'energia consumida i no només l'elèctrica, hem de saber que gairebé un 70% prové de les energies fòssils, un 25% de l'energia nuclear i només un 5% és renovable, de la qual, bastant més de la meitat és hidroelèctrica. Substituir les nuclears serà un problema, però substituir el petroli encara ho serà més.

Amb aquest panorama, de ben segur que ens caldrà que altres parts d'Espanya ens proveeixin d'energia per poder mantenir una societat industrialitzada com la nostra, però ens cal reflexionar sobre les següents qüestions:

PRIMERA És molt probable que calguin noves línies de molta alta tensió per transportar l'electricitat produïda fora de Catalunya i per augmentar la connectivitat entre xarxes que han de garantir la seguretat del subministrament elèctric que les renovables, a causa de la seva generació intermitent, no ens asseguren. Recordem els perjudicis causats a Texas aquest hivern per manca de connectivitat entre xarxes.

SEGONA A més del canvi climàtic, la humanitat ha de resoldre un segon repte de similar magnitud: revertir la pèrdua massiva de biodiversitat. La península Ibèrica és una de les zones amb més biodiversitat d'Europa. L'heterogeneïtat dels seus hàbitats naturals i les zones ben conservades a causa de la intervenció humana de baix impacte expliquen aquesta riquesa natural. Moltes terres que des del punt de vista utilitarista es consideren ermes o de baix profit econòmic, resulta que són importants per conservar aquesta biodiversitat. Pensar que el seu poc benefici monetari les fa idònies per a la instal·lació dels parcs fotovoltaics és no donar cap valor a la natura perquè el seu preu de mercat és quasi nul. Confondre preu i valor és un greu error de la nostra civilització.

TERCERA La sobirania política tan volguda pels catalans està curiosament deslligada del desig d'altres sobiranes com l'alimentària o l'energètica. ¿Té gaire sentit que un país que se sent tan sobirà sigui tan dependent en recursos tan essencials com l'energia? L'aïllament nacional està fora de lloc en un món tan interdependent i globalitzat, però la dependència exagerada en qüestions essencials també ho hauria d'estar.

QUARTA Per últim, tots entenem molt bé què significa la paraula *colonialisme*. Sucedeeix quan un país s'aprofita dels recursos d'un altre segons una relació comercial clarament desigual i injusta. Molts pensaran que aquesta qüestió ja és història, però la relació comercial entre el món ric que compra recursos al món pobre a un preu injust perquè mai comptabilitza els perjudicis que no tenen valor en el mercat, com els paisatgístics, culturals o ambientals o bé l'ocupació de les terres de l'Espanya pobre per obtenir-hi un recurs energètic, ens agradi o no, són un exemple de colonialisme del segle XXI.

És hora de començar a pensar com una societat madura, capaç de plantejar-se quins són els impactes negatius que la seva economia genera cap a la resta del món. És l'hora d'admetre que la nostra actitud *Not in my backyard* ['No al jardí de casa meua' en català] no és la millor forma d'enfocar el nostre futur.